

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIJSKI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o U 152507 23 Už
Brčko, 19.1.2024. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacijski sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Amele Mustafić kao predsjednice vijeća, Roberta Jovića i Srđana Nedića kao članova vijeća, u upravnom sporu tužitelja mldb. N.M. iz B., zastupanog po zakonskom zastupniku - majci T.M. i opunomoćenicima Milenku Marjanoviću i Srđanu Marjanoviću, odvjetnicima iz B., protiv tuženog Apelacijskog povjerenstva Ureda gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi poništenja rješenja tuženog broj predmeta UP-II-36-000092/22, broj akta 01.7-0222MS-002/22 od 8.11.2022. godine, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 152507 22 U od 17.11.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 19.1.2024. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog Apelacijskog povjerenstva Ureda gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine se ODBIJA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 152507 22 U od 17.11.2023. godine se POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 152507 22 U od 17.11.2023. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda ili ožalbena presuda) odlučeno je kao u nastavku:

„I UVAŽAVA se tužba tužitelja N.M. iz B., poništavaju se rješenja Apelacione komisije Ureda/Kancelarije gradonačelnika Brčko distrikta BiH broj predmeta: UP-II-36-000092/22, broj akta: 01.7-0222MS-002/22 od 08.11.2022. godine i rješenje Sanitarnog inspektora, Inspektorata, Kancelarije gradonačelnika Brčko distrikta BiH broj predmeta: 36-000241/22, broj akta: 01.6-0109DN-008/22 od 10.10.2022. godine i predmet vraća prvostepenom upravnom organu na ponovno odlučivanje.

II Obavezuje se tužena da tužitelju nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 950,00 KM, u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv prvostupanjske presude tuženo Apelacijsko povjerenstvo Ureda gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: tuženo/i) je pravovremeno izjavilo žalbu zbog „pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava“ sa prijedlogom ovom sudu da „žalbu usvoji i preinači presudu Osnovnog suda te odbije tužbu kao neosnovanu“.

Tužitelj N.M. iz B. (u daljnjem tekstu: tužitelj) nije dostavio odgovor na žalbu.

Žalba nije utemeljena.

Nakon što je prvostupanjsku presudu ispitao u smislu odredbe članka 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/18 i 6/21, u daljnjem tekstu: Zakon o parničnom postupku ili ZPP) a u svezi sa odredbom članka 32. Zakona o upravnim sporovima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 4/00 i 1/01, u daljnjem tekstu: Zakon o upravnim sporovima ili ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Pobijanom presudom prvostupanjski sud je, primjenom odredbe članka 29. stavak (2) te članka 30. i 31. stavak (3) Zakona o upravnim sporovima, tužbu tužitelja kojom je tražio da se poništi rješenje Apelacijskog povjerenstva Ureda gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj predmeta UP-II-36-000092/22, broj akta 01.7-0222MS-002/22 od 8.11.2022. godine (u daljnjem tekstu: konačan upravni akt ili osporeno rješenje tuženog) i rješenje Sanitarnog inspektora, Inspektorata, Ureda gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj predmeta 36-000241/22, broj akta 01.6-0109DN-008/22 od 10.10.2022. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjsko rješenje) uvažio, rješenje tuženog i prvostupanjsko rješenje poništio, te predmet vratio prvostupanjskom upravnom tijelu na ponovno odlučivanje.

Takvu odluku prvostupanjski sud je u bitnome obrazložio razlozima da je Apelacijski sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u sličnoj pravnoj situaciji zauzeo stav da se nalaganje postupanja po zdravstvenim mjerama ne može protezati unazad jer je to u suprotnosti sa osnovnim pravilima koja determiniraju postupak izvršenja upravnih akata i takvo postupanje je suprotno načelu zakonitosti, a zbog faktičke nemogućnosti izvršenja predstavlja razlog za oglašavanje ništavim takvog akta. Prvostupanjski sud dalje obrazlaže da zaključak tuženog ne sadrži jasno utvrđenje tko je usmeno dana 11.12.2021. godine tužitelju izrekao zdravstvene mjere, slijedom čega sud i nije mogao ispitati pravilnost postupanja drugostupanjskog i prvostupanjskog upravnog tijela, te u konačnom da je prvostupanjsko upravno tijelo povrijedilo zakon na štetu tužitelja, a što je tuženi bio dužan utvrditi i otkloniti u svom rješenju, a što je propustio da učini.

Obrazlažući žalbene razloge zbog kojih pobija prvostupanjsku presudu, tuženi u bitnome ponavlja navode koje je već iznio u svom drugostupanjskom rješenju koje je predmetom upravnog spora, dodajući i navode da prvostupanjski sud „zanemaruje“ odredbe Zakona o zaštiti stanovništva od zaraznih bolesti Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao i naredbe i odluke Kriznog štaba Brčko distrikta Bosne i

Hercegovine, a koji predstavljaju materijalno pravo koje se u ovom slučaju primjenjuje, da je rješenje sa mjerom samoizolacije od 11.12.2021. godine izdao sanitarni inspektor sukladno spomenutom zakonu i naredbama kriznog štaba. Dalje navodi da postupak utvrđivanja činjeničnog stanja vrše liječnici (Odjel za javno zdravstvo), a postupak formalnog izdavanja rješenja vrše sanitarni inspektori. Ističe da se u ovoj pravnoj stvari radi o izvanrednom pravnom lijeku, oglašavanje ništavim rješenja čije izvršenje uopće nije moguće, a što ovdje nije slučaj, te da razlozi iz tužbe ne mogu biti razlozi da se rješenje oglasi ništavim. Tvrdi da je nejasno pozivanje suda na presudu Apelacijskog suda broj 96 o U 137185 21 Už od 26.11.2021. godine, jer se ne radi o sličnoj pravnoj situaciji, s obzirom da se u spomenutoj presudi radilo o zakonitosti konačnog upravnog akta donesenog po redovnom pravnom lijeku (žalbi) stranke protiv rješenja sanitarnog inspektora kojim je određena izolacija određenoj osobi, a u ovoj pravnoj stvari se radi o zakonitosti konačnog upravnog akta donesenog po izvanrednom pravnom lijeku (oglašavanje ništavim rješenja), a u kom postupku sud ne može cijeliti da li je došlo do povrede odredaba upravnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava (o čemu se moglo odlučivati u postupku po žalbi stranke kao redovnom pravnom lijeku, a koja žalba je izostala).

Po ocjeni ovog suda, tuženi žalbom nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude.

Prije svega, irelevantnim se ukazuju oni žalbeni navodi tuženog kojima ukazuje da je „Apelaciona komisija postupala po podnesenom prijedlogu za oglašavanjem rješenja ništavim kao nadležni organ a shodno članu 248. stav 3. Zakona o upravnom postupku Brčko distrikta“ (vjerojatno ukazujući na to da je i tuženi stvarno nadležan da odlučuje o prijedlogu za oglašavanjem rješenja ništavim), kod toga da je po podnesenom prijedlogu tužitelja za oglašavanjem ništavim rešenja odlučivao sanitarni inspektor kao prvostupanjsko tijelo koje je i donijelo predmetno rješenje (znači ne i tuženi) a za što je bio stvarno nadležan (jednako kao i tuženi) u smislu odredbe članka 248. stavak (3) ZUP-a, dok je tuženi u konkretnoj pravnoj stvari odlučivao po žalbi na rješenje sanitarnog inspektora kojim je prijedlog tužitelja za oglašavanjem rješenja ništavim odbijen.

Dalje, nema mjesta žalbenim navodima tuženog da razlog koji je tužitelj naveo u prijedlogu za oglašavanjem rješenja ništavim („u dijelu u kojem predmetne mjere počinju teći od 11.12.2021. godine, odnosno na način da predmetne mjere počinju teći od 14.12.2021. godine, tačnije od trenutka kada je podnosiocu prijedloga usmeno javljeno da mu se nalažu iste“) ne može biti razlog zbog kojeg se pravomoćno rješenje može oglasiti ništavim u smislu odredbe članka 247. stavak (1) točka 3) ZUP-a (kada njegovo izvršenje uopće nije moguće) obzirom da, prema mišljenju tuženog, „iz spisa predmeta ne proizilazi da predmetno rješenje uopšte nije moguće izvršiti (...) naprotiv, predmetno rješenje je već izvršeno prije više od godinu dana“ pri čemu tuženi apostrofira da „iako rješenje u pisanoj formi datira od 14.12.2021. godine u istom je navedena izolacija od 11.12.2021. godine jer je prethodno doneseno usmeno rješenje od strane Pododjeljenja za javno zdravstvo“.

Naime, točni su navodi žalbe da je odredbom članka 247. stavak (1) točka 3) ZUP-a, kao jedan od razloga kada će se oglasiti rješenje ništavim, predviđena i

situacija kada izvršenje rješenja uopće nije moguće. Međutim, navedena odredba se ne može tumačiti izolirano, već naprotiv, u korelaciji (sustavno) i sa drugim odredbama ZUP-a koje predviđaju što je to upravna stvar (članak 1a. ZUP-a), što može biti predmetom dispozitiva (usmenog ili pismenog) rješenja (članak 193. ZUP-a) te kako i na koji način se izvršavaju nenovčane obveze (članci 264. – 268. ZUP-a), obzirom da navedene procesne odredbe po svojoj prirodi i funkciji pomažu pri određenju situacija koje se mogu podvesti pod razlog „čije izvršenje (rješenja) uopće nije moguće“.

Vraćajući se na konkretan predmet, nespornim se ukazuje da je rješenjem sanitarnog inspektora tužitelju naloženo „ograničavanje kretanja u trajanju od minimalno 10 dana počevši od dana 11.12.2021. godine (...)“, a što dalje implicira da je tužitelju sanitarni inspektor naložio određeno postupanje (ograničenje kretanja) sa točno određenim rokom (periodom od minimalno 10 dana), pri čemu se i prvi, drugi i treći dan tog roka odnose na period prije donošenja rješenja sanitarnog inspektora (rješenje doneseno 14.12.2021. godine i isti dan uručeno tužitelju). Navedeni nalog inspektora o postupanju (kod toga da ovaj sud nalazi da ne stoje ni oni žalbeni navodi tuženog da je tužitelj usmeno stavljen pod zdravstveni nadzor - izolaciju od 11.12.2021. godine obzirom da je isti „bio u kontaktu sa majkom zakonskom zastupnicom koja je pozitivna na zaraznu bolest COVID 19 a koja je testirana dana 11.12.2021. godine, a o čemu će biti više riječi u daljnjem izlaganju), u okolnostima konkretnog slučaja, ima povratno (retroaktivno) djelovanje i kao takav (u dijelu prvog, drugog i trećeg dana perioda ograničenja kretanja) je u suprotnosti sa temeljnim pravilima koja determiniraju postupak izvršnosti upravnih akata obzirom da upravni akt svoju izvršnost stječe najranije momentom saopćavanja odnosno usmenog nalaganja (donošenjem usmenog rješenja) ili dostavom akta (pismenog rješenja), pa kako je tužitelju rješenje sanitarnog inspektora dostavljeno (uručeno) 14.12.2021. godine, to nije bilo mjesta nalaganju tužitelju bilo kakvih mjera koje se protežu unazad (tj. prije donošenja rješenja). Ovo osobito iz razloga što sanitarni inspektor tužitelju, prema stanju spisa predmeta, nije ni izdao usmeno rješenje (usmeno saopćio stavljanje pod zdravstveni nadzor i nalaganje ograničavanja kretanja) prije nego što je donio (pismeno) rješenje od 14.12.2021. godine, a što jasno implicira da tužitelj nije ni mogao faktički postupiti po (dijelu) naloga sanitarnog inspektora kojim mu je naloženo ograničenje kretanja u dane 11.12, 12.12. i 13.12.2021. godine, zbog čega je rješenje, u dijelu prvog, drugog i trećeg dana perioda ograničenja kretanja, u suprotnosti i sa načelom zakonitosti iz članka 4. ZUP-a i kao takvo predstavlja razlog za (djelomično) oglašavanje rješenja ništavim iz članka 247. stavak (1) točka 3) a u svezi sa člankom 248. stavak (2) ZUP-a. Također, ovaj sud podsjeća da predmetni nalog inspektora o ograničenju kretanja obuhvata period od 10 dana, pri čemu svaki dan u okviru navedenog perioda, po prirodi stvari, ima svoju pojedinačnu određenost, samostalnost i funkciju, sve u cilju ostvarenja naložene mjere, pa kao takav, može biti predmetom (djelomičnog) oglašavanja rješenja ništavim obzirom da se ništavost jednog ili više dana u periodu ograničenja kretanja može izolirati bez utjecaja na zakonitost preostalog dijela perioda ograničenja kretanja u ovom slučaju.

Dalje, točni su navodi tuženog da je odredbom članka 199. ZUP-a regulirano da ovlaštena službena osoba, u cilju poduzimanja naročito žurnih mjera radi (između ostalog i) uklanjanja neposredne opasnosti po život i zdravlje ljudi (a što nesporno

jeste situacija sa virusom Sars-Cov-2), može donijeti rješenje usmeno i narediti njegovo izvršenje bez odgađanja, s tim što je dužna donijeti pismeno rješenje najkasnije u roku od osam dana od dana donošenja usmenog rješenja, pri čemu sadržaj pismenog rješenja mora odgovarati sadržaju usmenog rješenja. Međutim, tuženi (iako citira) ne pridaje pravni značaj dijelu odredbe članka 199. ZUP-a kojim je regulirano da „sadržaj pismenog rješenja mora odgovarati sadržaju usmenog rješenja“. Ovako zakonsko rješenje, pored regulacije da pismeni otpravak rješenja mora u sadržajnom smislu odgovarati svemu onome što je bilo predmetom usmenog rješenja, nesporno obuhvata i obvezu da pismeni otpravak rješenja može donijeti samo ono tijelo/ovlaštena službena osoba koja je usmeno rješenje i donijelo/a.

U konkretnom slučaju, tuženi u žalbi nespornim ukazuje da je, prema njegovom mišljenju, Pododjel za javno zdravstvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine tužitelja „stavio u izolaciju od 11.12.2021. godine kada je doneseno usmeno rješenje“ dok „rješenje u pismenoj formi datira od 14.12.2021. godine“ i isto je doneseno od strane Inspektorata Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, što implicira da su „usmeno rješenje od 11.12.2021. godine“ i pismeno rješenje od 14.12.2021. godine donijela dva različita javno-pravna tijela, a koje postupanje nije predviđeno odredbom članka 199. ZUP-a niti bilo kojom drugom zakonskom odredbom.

Nastavno na prethodno, a kada je u pitanju nadležnost za određivanje mjere izolacije, ograničenja kretanja i zdravstvenog nadzora, ovaj sud podsjeća da je člankom 1. Naredbe Gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj predmeta: 02-000049/20, broj akta: 01.1-1149AD-422/20 od 16.11.2020. godine (u daljnjem tekstu: Naredba Gradonačelnika od 16.11.2020. godine) jasno regulirano da se osobi oboljeloj od zarazne bolesti izazvane korona virusom (COVID-19) rješenjem Inspektorata Brčko distrikta Bosne i Hercegovine određuje mjera izolacije i zdravstvenog nadzora, baš kao i mjera ograničenja kretanja i zdravstvenog nadzora u slučaju da se radi o osobi koja je bila izložena slučaju zarazne bolesti na takav način da je postojala mogućnost zaražavanja, a koja odredba u cijelosti korespondira sa odredbom članka 60. stavak (1) točka n) Zakona o zaštiti stanovništva od zaraznih bolesti kojom je regulirano da nadležni inspektor, u vršenju nadzora nad primjenom Zakona o zaštiti stanovništva od zaraznih bolesti, rješenjem nalaže osobi (između ostalog i) izolaciju i stavljanje u karantenu.

Kod takvog stanja stvari, neutemeljenim se ukazuju oni žalbeni navodi tuženog kojima postupanje zdravstvenih radnika i službenih osoba Pododjela za javno zdravstvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u postupku testiranja na zaraznu bolest COVID-19, obrade dobivenih rezultata, anketiranja i nalaganja postupanja po preporukama, mjerama i uputstvima zdravstvenih ustanova i doktora medicine u cilju sprječavanja prenošenja zarazne bolesti, pokušava podvesti pod odredbu članka 199. ZUP-a i takvom postupanju medicinskih radnika dati karakter upravnog akta donesenog u usmenoj formi.

Ovo iz razloga što odredbama Zakona o zaštiti stanovništva od zaraznih bolesti, kao resornim zakonom koji regulira predmetnu oblast, nije ni regulirano da zdravstveni radnici ili službene osobe Pododjela za javno zdravstvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u cilju stavljanja osoba pod zdravstveni nadzor, mogu donositi upravne akte u formi rješenja (štoviše, isključivu mjerodavnost za donošenje rješenja

u cilju vršenja nadzora nad provedbom odredbi ovog zakona i propisa donesenih na temelju istog ima nadležni inspektor u smislu članka 59. stavak (2) i članka 60. navedenog zakona).

Drugo, situaciju ne mijenja ni pozivanje tuženog na odredbe članka 4. stavci (2), (3) i (4) te članka 29. stavak (1) Zakona o zaštiti stanovništva od zaraznih bolesti, obzirom da navedene odredbe, u svojoj sveukupnosti (samo) normiraju obveze građana Brčko distrikta Bosne i Hercegovine da se liječe od zarazne bolesti koja može ugroziti zdravlje drugih osoba sukladno „preporukama“ nadležnih tijela, zatim da je osoba oboljela od zarazne bolesti (ili nositelj uzročnika zarazne bolesti) dužna pridržavati se određenih „mjera i uputa“ zdravstvene ustanove odnosno „naloga“ doktora medicine kao i da je osoba oboljela od zarazne bolesti dužna se izolirati u adekvatnim uvjetima po „zahtjevu“ doktora medicine, pri čemu nepostupanje po „zahtjevu“ doktora medicine za izolacijom, hospitalizacijom i liječenjem od zarazne bolesti povlači za sobom odgovornost i mogućnost novčanog kažnjavanja u smislu odredbe članka 64. stavak (1) točka a) ovog zakona, a za koje je, prema odredbi članka 59. stavak (2) Zakona o zaštiti stanovništva od zaraznih bolesti, opetovano nadležan inspektor.

Međutim, nijedna od navedenih odredbi, niti bilo koja druga odredba Zakona o zaštiti stanovništva od zaraznih bolesti, a kako je to već rečeno u prethodnom izlaganju, ne daje medicinskim radnicima u zdravstvenim ustanovama niti drugim službenim osobama u Pododjelu za javno zdravstvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ovlast za donošenje rješenja (o stavljanju pod zdravstveni nadzor ili za određivanje mjere izolacije / mjere ograničenja kretanja), kao upravnog akta koje može biti predmetnom prinudnog administrativnog ovršnog postupka, nego su isključivo ovlaštene za davanje preporuka, mjera, naloga i zahtjeva, a koji akti/radnje po svojoj prirodi nemaju elemente upravnog akta i stoga ne mogu ni biti predmetom usmenog rješenja kako to tuženi u žalbi pogrešno pravno rezonira.

Na drugačiju odluku ovog suda nisu bili od utjecaja ni oni žalbeni navodi tuženog kojima ukazuje da je odredbom članka 4. stavak (1) Naredbe Gradonačelnika od 16.11.2020. godine regulirano da je početak trajanja mjera iz članka 1. ove naredbe datum testiranja (uzimanja uzorka), obzirom da navedenom odredbom nije data (niti bi to bilo pravno valjano) mogućnost nadležnim inspektorima u Inspektoratu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine da donose rješenja (o mjeri izolacije / mjeri ograničenja kretanja) sa povratnim djelovanjem, nego je ovakvo reguliranje nalagalo uposlenicima zdravstvenih ustanova i Pododjela za javno zdravstvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izuzetno žurno postupanje u povodu testiranja, obrade i anketiranja građana (kakvo postupanje je nesporno zahtijevala situacija sa pandemijom Sars-Cov-2) i u slučaju dobivanja pozitivnog rezultata istodobno kontaktiranje nadležnog inspektora koji bi u tom slučaju imao pravo ali i obvezu donijeti usmeno rješenje i isto odmah usmeno priopćiti njegovom adresatu (a potom, najkasnije u roku od osam dana, sačiniti njegov pisani otpisak), a što u konkretnom slučaju nije bila situacija.

Također, ovaj sud cijeni irelevantnim i one žalbene navode tuženog koji se svode na pitanje „koji bi bio smisao izolacije ako bi se testirana lica u trijažnim ambulantomama sa određenim simptomima, zajedno sa neposrednim kontakt osobama

iz istog domaćinstva“, do dobijanja rezultata testa pustila da nesmetano hodaju odnosno dolaze u kontakt sa drugima do izrade pismenog rješenja o izolaciji?“. Ovo iz razloga što ni za ovaj sud nije sporno da je osoba oboljela od zarazne bolesti, kako to regulira odredba članka 29. stavak (1) Zakona o zaštiti stanovništva od zaraznih bolesti, dužna izolirati se u adekvatnim uvjetima po zahtjevu doktora medicine (takvu radnju ordinirajući liječnik u pravilu i konstatira u svom nalazu i mišljenju ili drugoj medicinskoj dokumentaciji čime „usmeno zahtijevanu izolaciju“ dokumentira), pa u slučaju da osoba za koju je doktor medicine zahtijevao izolaciju odbije da se izolira (u pravilu se radi o periodu od testiranja/pregleda do dobivanja pozitivnog rezultata na temelju kojeg nadležni inspektor donosi rješenje o mjeri izolacije / mjeri ograničenja kretanja), na takav način ista bi ostvarila elemente prekršaja koji je po zakonu novčano kažnjiv (članak 64. stavak (1) točka a) istog zakona).

U tom smislu, nema mjesta žalbenom rezoniranju tuženog da postoji pravni vakum u praksi (period od testiranja do dobijanja pozitivnog rezultata kada bi „testirana lica sa simptomima mogla nesmetano da hodaju i dolaze u kontakt sa drugim osobama a do izrade pismenog rješenja o izolaciji“), nego se radi o situaciji koja je pravno normirana kroz zahtjev doktora medicine za izolacijom pod prijetnjom novčanog kažnjavanja. Međutim, navedeni zahtjev doktora medicine (za izolacijom), koliko god po svom cilju bio „sličan“ sa rješenjem inspektora (o određenu mjeru izolacije), nije niti može biti rješenje (kao upravni akt) koje donosi (isključivo) inspektor Inspektorata Brčko distrikta Bosne i Hercegovine a kojim se adresatu određuje mjera izolacije i zdravstveni nadzor ili mjera ograničenja kretanja i zdravstveni nadzor u smislu odredbe članka 60. stavak (1) točka n) navedenog zakona i članka 1. Naredbe Gradonačelnika od 16.11.2020. godine, obzirom da rješenje inspektora (kojim se utvrđuje obveza), kao upravni akt sa konkretnim, autoritativnim, jednostranim i pravnim djelovanjem, može biti predmetom prinudne ovrhe, a što svakako nije slučaj sa preporukom, mjerom i nalogom zdravstvene ustanove odnosno zahtjevom doktora medicine.

Naposljetku, na drugačiju odluku ovog suda nije bila od utjecaja ni žalbena tvrdnja tuženog da je prvostupanjski sud, u smislu odredbe članka 30. stavak (3) ZUS-a a kako na ništavost upravnog akta pazi po službenoj dužnosti, bio dužan „bezuslovno da ga oglasi ništavim a ne da nalaže organima uprave da utvrđuju određene činjenice koje su u suprotnosti sa gore citiranim materijalnim propisima, pa će „posle da vidi“ da li je nešto ništavno ili nije“. Ovo iz razloga što je tužitelj u ovom upravnom sporu zaštitu svog prava ograničio na provjeru zakonitosti i pravilnosti odluka upravnih tijela kojima je njegov prijedlog za djelomičnim oglašavanjem rješenja odbijen a što implicira da rješenje sanitarnog inspektora od 14.12.2021. godine nije bilo izravno predmetom upravno-sudske kontrole čije poništenje se traži u upravnom sporu, pa kako upravni postupak po izvanrednom pravnom lijeku nije pravilno i zakonito sproveden, to u okolnostima konkretnog slučaja nije ni bilo mjesta primjeni odredbe članka 30. stavak (3) ZUS-a na koju se tuženi žalbom neutemeljeno poziva.

Slijedom navedenog, a kako nisu utemeljeni žalbeni navodi tuženog i kako prvostupanjski sud nije počinio povrede odredaba postupka o kojima ovaj sud vodi računa po službenoj dužnosti, valjalo je iz razloga navedenih u ovoj presudi a na temelju članka 346. ZPP-a u svezi sa odredbom članka 32. Zakona o upravnim

sporovima, žalbu tuženog odbiti kao neutemeljenu i presudu prvostupanjskog suda potvrditi, s tim da ovaj sud napominje da je tuženi u postupku ponovnog odlučivanja po prijedlogu tužitelja za (djelomičnim) oglašavanjem ništavim rješenja sanitarnog inspektora od 14.12.2021. godine dužan donijeti pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku uvažavajući pri tome pravna shvaćanja i primjedbe iz ove presude u smislu odredbe članka 33. ZUS-a.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Amela Mustafić